

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Pvrgatorivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

Deo. Et quia sic Deum pro ultimo fine quis habere non potest, cum non possint duo ultimi fines esse. Si verò non habeat carnis delectationem pro ultimo fine, sed affectu aliquo inordinatum, qui tamen non auertit à Deo, erit veniale. Quia præter charitatem, non contra, est.

PVRGATIO CANONICA.

PVRGATIO multis modis dicitur quandoque pro purgatione spiritali capitur, sicut dicimus per poenitentiam, & baptismum peccata purgari, cap. cum omne. de consec. dist. 2. quandoque dicitur vulgaris, quæ fit ferro candenti, aqua bullienti, vel duello: de quibus si quis euaserit, dicitur purgatus. Sed hæc prohibetur sub pena mortalis peccati. in c. mennā. 2. q. 5. & de purgatione c. per totum. quia hoc est iurare Deum. Alia dicitur canonica, à iure canonico statuta, quando quis de crimine sibi obiecto vult se immunem ostendere, & hæc fit quandoque per iuramentum infamati coram iudice suo, & iuramento testium compurgatum, qui tot esse debent, quot enormitas criminis requirit, & bonæ opinionis, & de quibus sit verisimile, quod non periurent. de purga. cano. per totum. & 2. q. 5. ferè per 10.

² QVANDO quis apud suum iudicem infamatus est, & infamia publica laborat, & apud graves, & bonos viros, & non est orta ab inimicis, tunc iudex debet præfigere terminum, ut si quis vult accusare, compareat, qui si compareat, audiatur canonicè, si non compareat, & infamia crebrescit, procedat iudex ad inquisitionem, & si nullus appareat etiam denunciator, nec conuincitur, tunc compellat eum iudex ad purgationem canonicam, secundum not. lo. gloss. in c. presbyter. 2. q. 5. suprā. Inquisitio. vide aliquid. per totum.

³ SUSPITIO verisimilis sufficit ad inducendam dictam purgationem, quæ vis non sit quis infamatus, sed ut temeraria suspitio repellatur. c. si quis. eod. Violentia autem suspitio sufficit

ad sententiam, c. dixit. 23. q. 1. & Inn. & Host. in d. c. si quis. Aliqui dicunt, quod talis infamia etiam verisimilis, non sufficit, si non est infamis, nec semiconuictus, nec accusatus: secundum Ray. in sum. confess. quia hoc nullo iure cauetur, & quia sic prælati aperiatur via ad vindictam, & hæc opinio videtur rationabilior.

⁴ ACCVSATVS, & iudicatus, si indicta sibi purgatione deficiat, debet puniri ac si fuisset conuictus, c. de homicidio. Quod si per modum inquisitionis, vel denuntiationis agatur, poena erit arbitraria, secundum Goff. Hosti. & Pan. in c. accedens. de accus. Idem dic, si propter infamiam tantum est processum extraordinarie punietur, ut est casus in ca. significasti. de adulter. & cum iudex ex presumptione procedit, debet multum temperare sententiam, ut not. in c. afferre. de præsump. Quando verò, crimen est notorium, vel apparet accusator, non debet reus ad purgationem recipi, etiam si offert. cap. 2. eod. tit. & c. cum dilectis.

⁵ DE forma iuramenti se purgantem, vide in c. si quis viduam. d. 50. & cap. quotiens. eod. tit. De numero autem compurgatorum, & quales esse debeant, in d. c. presbyter. c. inter sollicitudines. eod.

PVRGATORIVM.

PVRGATORIVM negare mortale peccatum est, quia contra diuinam iustitiam, & etroncum, & à fide alienum est, secundum Tho. 4. sent. d. 21. q. 1. a. 1. q. 1. & secundum Greg. Nil. qui negat purgatorium, hæreticum incurrit. Et fuit error Græcorum, quem recognoscens in concilio Florentino abiurarunt. Potest etiam per sacram scripturam rectè intellectā probari. Nam dicitur primæ Cor. 3. Si quis superedificat super fundamentum hoc aurum, argentum, lapides preciosos, ligna, fœnum, stipulam, vniuscuiusque opus manifestum erit: dies enim declarabit, qui in igne reuelabitur, & vniuscuiusque opus quale sit, ignis probabit. Si cuius opus arserit, detrimentum patietur, ipse autem saluus

erit quasi per ignem. Ex hoc patet, qd de igne inferni non potest intelligi, quia per illum nullus saluatur, sed de igne purgatorij, sicut exponunt Tho. ibi. Ambr. Aug. & alij. Item patet per illud Math. 5. Iudex tradat te ministro, & in carcerem mittaris: amen dico tibi, non exies donec reddas vniuersum quadratē. Per hunc carcerem Ambrosi. exponit purgatorium. Item per illud Math. 12. Qui dixerit verbum in spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc seculo, neque in alio. Ergo in alio seculo potest fieri remissio, non in inf. m. 3, quia ibi nulla est redemptio, neque in paradiso: quia ibi nec culpa nec poena purganda est, ergo in purgatorio: & sic intelligit Greg. Item 2. Mach. 12. Sancta & salubris excogitatio pro defunctis exorare, vt à peccatis soluantur. quod non potest intelligi de existentibus in paradiso, neque in inferno, ergo de existentibus in purgatorio. Et licet hic liber apud Hebræos non sit canonicus, secundum Hieron. in prologo Galeato, est tamen apud Christianos authenticus, vt ibi dicit Hierony. & Augustin. 18. libro de ciuit. Dei & secundum canonem concilij Carthaginens. August. in lib. de cura pro mortuis. approbat suffragia pro mortuis. Idem Ambrosius de obitu Theodosij, & Damas. dicit hunc usum orandi pro mortuis, ex ritu apostolorum emanasse, quod etiam Dion. affirmat. Ecce quantum errant hi moderni hæretici, conantes purgatorium remouere. De poenis, & loco purgatorij, non est præsentis specularionis, quia ad conscientiam non pertinent, sed tantum credere ipsum esse, ad peccatorum purgationem debemus, vt tenet ecclesia Christi, An Papa liberare possit omnes animas à purgatorio, supra, Papa. §. vndecimo.

PVRGATIO.

Purgatio mulierum post partum non est necessaria, nec peccant mulieres intrantes ecclesiam ad referendum gratias Deo ante illud tempus. Si ta-

men ex deuotione volunt abstinere aliquandiu ab ingressu, nō sunt reprobande, nisi facerent seruantes ritum iudaicum, vel ex superstitione: extra eod. c. vno. Hoc enim mortale peccatum esset, & Christianæ fidei contrarium. Ante purgationem non est mortale viro cognoscere propriam vxorē, ex consilio tamen deberet abstinere secundum Ray. & Veruer. d. 5. cad. eius. & 31. q. 7. c. non solum.

PVLLANIMITAS.

Pvllanimitas vitium est magnanimitati oppositum, quo homo ex paruitate animi se retrahit à magnis operibus, & honoribus, suam facultatem non excedentibus, ac si excederet: ex S. Thom. secunda secundæ. q. 133. Est etiam hoc vitium aliquando mortale, quando ea à quibus retrahit, sunt simpliciter de necessitate salutis, vt cū quis non vult confiteri tempore debito, timens iterum relabi, vel non vult acceptare prælationem impositam ex præcepto, timore deficiendi, & huiusmodi. Si verò retrahatur ab alijs nō necessarijs, sed vtilibus sibi, vel proximo, maximè in spiritualibus, est veniale, & tanto granius, quanto res salutis animæ expediens magis est, & honoris diuini, quem quilibet quærens tenetur.

QVÆSTVARII.

¹ QVÆSTVARII dicuntur, qui per diuersas dioceses discurrunt pro elemosinis, nomine vel hospitalium, vel monasteriorum, vt sunt, qui pro S. Antonio quærant, qui communiter dicuntur zaratani. Hi non debent admitti, nisi veras literas Apostolicas, vel diocesanas ostendant, quarum forma ponitur in c. cū ex eod. de poen. & remis. & debent prius per Episcopum examinari antequam acceptentur: vt in cle. abusionibus. de poen. & remis. nec permittantur prædicare: nisi secundum, quod in literis suis continetur in d. c. cū ex eo.

² QVONIAM si in literis eorum continetur, quod charitatiuè recipiantur, & fideles ad eorum exhortationem conuocent, non propter hoc rectores ecclesiarum